

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1301, ул. „Георг Вашингтон“ № 17. тел. факс 989 48 66

Изх. № ПП-01-62 / 13
Дата: 19.02.2014г.

ДО
Г-ЖА НЕЗАБРАВКА СТОЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯ ПО ПРЕДОВАРЯВАНЕ И
УСТАНОВЯВАНЕ НА КОНФЛИКТ НА
ИНТЕРЕСИ, И ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ С
ИНСПЕКТОРАТА КЪМ ВСС
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО СТОЕВА,

Приложено, Ви изпращам отговор на главния инспектор на ИВСС по постъпило възражение от председателя на РС-Свищов срещу Акт за резултатите от извършена комплексна планова проверка по наказателните дела в РС-Свищов на основание заповед №ПП-01-62/18.09.13г. на главния инспектор.

Приложение: съгласно текста.

ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР:

КАВАЙВАНОВА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ИНСПЕКТОРАТ КЪМ ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

гр. София 1301, ул. „Георг Вашингтон“ № 17, тел. факс 989 48 66

Изм. № ПП-01-62/13
Дата: 19.02.2014г.

ДО
Г-ЖА ТЕОДОРА СТОЯНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
РАЙОНЕН СЪД - СВИЦОВ

УВАЖАЕМА Г-ЖО СТОЯНОВА,

В Инспектората към ВСС е постъпило Ваше становище срещу Акт за резултатите от извършена комплексна планова проверка по образуването, движението и приключването на наказателните дела за 2011г., 2012г. и първото полугодие на 2013г. в РС-Свищов, на основание заповед №ПП-01-62/18.09.13г. на главния инспектор. Становището е заведено в ИВСС с вх.рег.№КПП-01-62/17.12.13г. В първата си част становището има характер на отговор на направените с Акта препоръки. Във втората част становището има характер на възражение по отношение на направените констатации и изводи по конкретни дела: НЧХД№289/11г., НЧХД№219/11г., НОХД№210/11г., НОХД№256/12г. и НОХД№251/12г. Към възражението са приложени копия от протоколи от съдебни заседания по НОХД№256/12г. и НОХД№251/12г. на РС-Свищов.

След като се запознах с постъпилото становище и Акт за резултатите от извършена комплексна планова проверка по образуването, движението и приключването на наказателните дела за 2011г., 2012г. и първото полугодие на 2013г. в РС-Свищов, на основание заповед №ПП-01-62/18.09.13г. на главния инспектор, намирам следното:

1. По възражението относно направената констатация в Акта, че НОХД№289/11г. е прекратено на основание чл.24, ал.4, т.3 НПК по постигнато помирение между страните, като в съдебния протокол не са посочени условията на помирието, за да е възможна съдебна преценка дали тези условия са законосъобразни, морални и изпълними. Вместо това в протокола има само изявление на адвокатите на тѣжителя и подсъдимия за постигнато помирение, без да са формулирани условията на помирието.

Вписването на условията, при които пострадалия и деецът са се помирили е необходимо, за да се прецени дали деецът е изпълнил условията

на помирието като необходима предпоставка за прекратяване на делото по постигнато помирение, освен в случаите при които неизпълнението се дължи на уважителни причини. Вписването на условията на помирието в съдебния протокол е наложително още и поради следните причини: - съдът да може да прецени дали условията на помирието са обективно изпълними; - съдът да може да прецени дали същите условия не противоречат на закона и на добрите нрави, като задължителна предпоставка на всяко процесуално съглашение за неговото одобряване и за пораждане на предвидените му законни последици. Страните са свободни да изберат конкретния процесуален способ за прекратяване на наказателното производство, който може да бъде всеки допустим по НПК, но изберат ли помирието, те са длъжни да посочат неговите условия, а съдът да упражни своите контролни правомощия относно законосъобразност и съответствие с изискванията на добрите нрави. В противен случай без тези предпоставки не е налице основанийето за прекратяване на наказателното производство по чл. 24, ал. 4, т. 3 от НПК.

2. По възражението относно направена констатация „по НЧХД№219/2011г. тъжба е за причинена лека телесна повреда по чл.130, ал.2 НК при ПТП. Делото неправилно е образувано с обвинение по този текст, тъй като съставомерна е само умишлената лека телесна повреда, но не и непредпазливата, която е причинена при ПТП. В този случай е следвало да бъде заведено гражданско дело за неправомерно увреждане по чл.45 ЗЗД, а не наказателно дело по една несъставомерна лека телесна повреда.”

Констатацията в Акта е, че делото неправилно е образувано за деяние, което НК не квалифицира като престъпление, а именно непредпазлива лека телесна повреда при ПТП. В случая вместо да се откаже образуване на наказателно производство по чл.247, ал.2 НПК или да се прекрати на основание чл.250, ал.1, т.2 НПК, ако е било неправилно образувано е развито едно напълно ненужно съдебно производство с предизвестен край – оправдателна присъда, поради несъставомерност на деянието и присъждане на дължимо обезщетение. В случая процесуално недопустимо е използваната форма на съдебното наказателно производство за присъждане на вреди от неправомерно увреждане. Резултатът може да е справедлив, но процесуалния ред не е спазен. Привлеченият към наказателна отговорност може да търси обезщетение за причинени вреди от законосъобразното му конституиране като подсъдим.

Действително разпоредбата на чл.250, ал.1, т.2 НПК не следва да се прилага автоматично, както се твърди във възражението, но същевременно и съдът не трябва да бяга от нейното приложение. С приемането на разпоредбата на чл.250, ал.1, т.2 НПК законодателят цели ускоряване на съдебното производство, като съдията-докладчик има правомощие да прекрати образуваното съдебно производство без да внася делото за разглеждане в съдебно заседание, както и намаляване работата на съдилищата.

3. Във възражението относно направената в Акта констатация по НОХД№210/12г. е посочено, че приложението на материалния закон е

предмет на инстанционния контрол, а не на проверка по образуването, движението и приключването на делата.

Постановената на 29.06.2012г. присъда по НОХД№210/12г. е потвърдена с решение от 08.10.2012г. по ВНОХД№413/12г. на ОС-Велико Търново, което е окончателно. Съгласно чл.54, ал.1, т.3 ЗСВ Инспекторатът, за да констатира наличието или липсата на противоречива съдебна практика анализира и обобщава делата, които са приключили с влязъл в сила съдебен акт. Това минимално предполага преценка на правилността на приложението на закона по влязлите в сила съдебни актове. За да се установи дали е налице противоречива съдебна практика е задължително да се направи преценка на правилността на приложението на закона по всеки влязъл в сила съдебен акт и при проверката е направено именно това. Известно е според доктрината и съдебната практика, че противоречие в съдебната практика е налице, когато се констатира нееднакво тълкуване и прилагане на определени законови норми от отделни състави на съда, но противоречива (погрешна или неправилна) съдебна практика е налице и когато само с отделен акт е допуснато приложение на закона, което противоречи на неговите изисквания както и на даденото задължително тълкуване на самия закон.

4. По отношение на възражението по НОХД№256/12г. и по НОХД№251/12г. относно направената за тях констатация, че вписаното в протокола споразумение за прекратяване на наказателното производство не отговаря на изискванията и поредността на въпросите, по които задължително се постига съгласие, посочени в чл.381, ал.5, т.1-т.5 НПК.

Съгласно чл.383, ал.1 НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда, което на практика означава:

- необжалваемост и неотменимост по редовните инстанционни способности и незабавно влизане в сила съгласно чл. 412, ал.2, т.1 НПК;
- формирана сила на присъдено нещо за гражданския съд по въпросите относно деянието, авторството, вината на децата и наказуемостта на деянието, съгласно чл. 413, ал. 2 НПК;
- забрана за ново наказателно производство за същото деяние и срещу същото лице – чл. 24, ал.1, т.6 НПК;
- основание за издаване бюлетин за съдимост на осъденото лице.

За да се породят валидно посочените по-горе последици на одобреното споразумение то следва да съдържа всички елементи от задължителния предмет на съгласуване между защитника на подсъдимия и прокурора, които съгласно чл. 381, ал. 5 са съответни по т. 1 – имали извършено престъпление, извършено ли е виновно от подсъдимия, съставлява ли деянието престъпление и правната му квалификация, и по т.2 - какъв да бъде видът и размерът на наказанието.

Аналогични по съдържание и последователност са въпросите, които съдят решава с присъдата по чл. 301, ал. 1, т.1-3 НПК. И двете разпоредби и по чл. 382, ал. 5, т.1 и 2 и по чл. 301, ал. 1 т.1-3 НПК са императивни, защото не предвиждат избор на друго възможно –новедение за съда освен предписаното.

В съдебните протоколи по посочените по-горе дела не са вписани изискуемите елементи на споразумението в необходимата последователност посочена в закона. Първият елемент, който е вписан в съдебните протоколи е наказанието, след това е посочено времето и мястото на извършване на деянието, вината на подсъдимия и правната квалификация на деянието по НК. В съдебния протокол по НОХД№256/12г. изразеното съгласие по въпроса за разпоските хронологично се намира между изразеното съгласие, че наказанието е определено при условията на чл.55, ал.1, т.2, б"Б" от НК и въпросите относно вината и правната квалификация на деянието по НК. Докато в протокола по НОХД№251/2012г. липсва изразено съгласие по въпроса за разпоските.

Изпълнението на препоръка по т. 2 от Акта, а именно уеднаквяване и подобряване на практиката на съдиите по контрола върху задължителните изискуеми елементи на споразумението и тяхното правилно и законосъобразно вписване в съдебния протокол, както са уредени по съдържание и поредност в чл.381, ал.5 НПК, не е с цел прегледност както е посочено на първа страница от Вашето становище, а поради изискванията на закона.

По изложените съображения приемам, че не са налице основания за промяна в констатациите, изводите и препоръките в Акт за резултатите от извършена комплексна планова проверка по образуването, движението и приключването на наказателните дела за 2011г., 2012г. и първото полугодие на 2013г. в РС-Свищов, на основание заповед №ПП-01-62/18.09.13г. на главния инспектор, съобразно Вашето становище.

ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР
АНА РАДИВАНОВА

